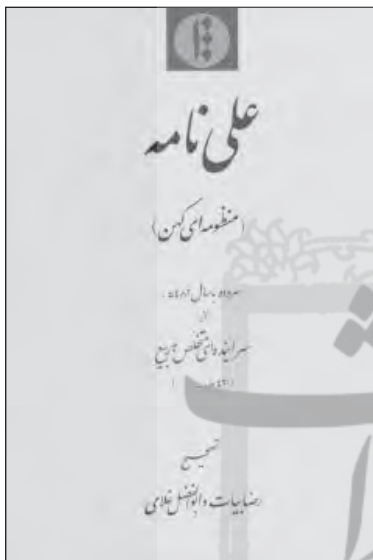

ابراهیم غزنوی (۵۱۱ ق) تقدیم می‌کند. فضای دیباچه منظوم رساله، کاملاً شیعی است که آن را در زمره آثار گرانقدر حکمت امامیه به نظم فارسی پیش از عهد مغول قرار می‌دهد. زبان منظومه نیز بسیار استوار است و شاعر در ترجمه آزادی که از متن عربی وصیت کرده، زبان آوری خویش را به رخ کشیده است. این رساله از دیوان سیدحسن ساقط بوده که براساس نسخه‌های متعدد، تصحیح و احیا شده است.

علی‌نامه (منظومه‌ای کهن)، سروده به سال ۲۸۴ق از سراینده‌ای متخلص به ربیع (-۴۲۰ق)، تصحیح رضا بیات و ابوالفضل غلامی، ۶۲۵ص، ۱۳۸۹ش.

علی‌نامه منظومه‌ای شیعی و بازمانده از سده پنجم هجری است که شاعری به نام یا تخلص «ربیع» آن را در سال ۴۸۲ق سروده است. از سراینده آگاهی زیادی در دست نیست. وی در سال ۴۲۰ق زاده شده و این منظومه را احتمالاً در خراسان سروده و به علی‌بن طاهر عریضی، حاکم سبزوار، تقدیم کرده است. منظومه حماسی علی‌نامه در دو دفتر فراهم آمده و سراینده ماجراهائی جنگ و صفین را در این دو دفتر به نظم کشیده است.

این اثر هم از نظر تاریخ شعر فارسی و حماسی و هم از نظر تاریخ شعر شیعی و حماسه‌های شیعی و تاریخی ارزش و اهمیت زیادی دارد و می‌تواند از جنبه‌های گوناگون مورد توجه پژوهشگران قرار گیرد.

ترجمه منظوم وصیت امام علی به امام حسین (ع) (کهن‌ترین ترجمه منظوم فارسی از کلام علوی)، ترجمه و سروده سیدحسن غزنوی ملقب به اشرف (۵۵۶ق)، مقدمه و تصحیح جواد بشری، ۱۱۷ص، ۱۳۸۹ش.

رساله حاضر، ترجمه منظوم وصیت امام علی (ع) به امام حسین (ع) است که در سالهای آغازین سده ششم قمری، به دست شاعر توانمند غزنین در دربار غزنویان دوم، سیدحسن غزنوی ملقب به اشرف (۵۵۶ ق) پدید آمده است. سیدحسن که خود از خاندان اهل بیت علیهم‌السلام است و بارها در اشعارش بدین مطلب تفاخر کرده، اینجا نیز برای عرضه حکمت به سراغ وصیت علی (ع) می‌رود و نظم همزمان ترجمه خویش را از آن، به سلطان مسعودبن